

V. I. Popa), Blanca (*Regele Ioan de Dürrenmatt*), Zemora (*Zamolac* de Lucian Blaga), Constance (*Noaptea păcălelilor* de O. Goldsmith). Actrița a apărut și în câteva spectacole de poezie și muzică, printre care *Amin-tiri despre orașelul Spoon-River* de E. Lee Masters. Ultimul rol al actualei stagiuni, Clienta din *Rochia* de Romulus Vulpescu, i-a adus o diplomă de interpretare la Festivalul de teatru scurt de la Oradea, ediția 1978.

Evoluția profesională a Irinei Mazanitis se caracterizează prin inteligență artistică; ea reușește să extragă din fiecare rol ceea ce o poate ajuta să-și cultive și să-și disciplineze o sensibilitate nativă, oarecum înclinată spre frîngerii și răsuciri, ghidînd atent necesarul proces de acumulări care să determine structurarea unei personalități în stare să meargă pe un drum propriu, în relația cu textul și cu concepția regizorală.

Pentru deschiderea stagiunii viitoare, Irina Mazanitis pregătește rolul Dufy din noua piesă a lui Paul Everac, *A 5-a lebdă*, Regia: Tudor Mărășcu.

„Este oarecum prematur să vorbesc despre personaj, deoarece sîntem la începutul repetițiilor. Pot să spun, însă, că un asemenea rol nu se întîlnește des. Am citit textul de mai multe ori și ochiul meu interior se deschide larg. Încerc să trec de senzație, începutul oricărei experiențe, și să analizez rațional această miraculoasă făptură. După părerea mea, Paul Everac a creat cel mai complex personaj feminin din dramaturgia românească de pînă acum. Întreaga piesă este concepută și scrisă de un maestru al condeiului, care, aici, se află la apogeu.

Eveniment artistic. Veți vedea! Se va scrie mult despre dramaturg și despre piesa *A 5-a lebdă*, al cărei titlu nu-i împlîntor. Încet, selectînd, judecînd, o descoperim pe Dufy. Este o balerină oarecare, a cincea, a șaptea, nu contează a cîta, în nici un caz nu e «primă balerină». Cu timpul, Dufy vine în prim-plan, datorită aspirațiilor ei către o lume generoasă, imaculată — «lebdă» fiind simbolul purității. Da, dar Dufy are, uneori, și chipul lebedei negre. De fapt, doar în aparență, neagră. De sub mediocritate, de sub vulgaritate (poate e *masca* vulgarității, ascunzînd durere și dezamăgire) răzbat strălucirile unui suflet luminos. Oamenii trebuie să iubească, să caute mereu adevărul, pînă la sacrificiu, să-și dăruiască inima și trupul — așa înțelege Dufy să-și ducă iubirea pînă la capăt. E un personaj a cărui evoluție pledează pentru frumos, afirmînd că, pe plan spiritual, oamenii sînt datorii să-nvețe să «plutească», să «danseze».

Îmi par cam sărace și sterile vorbele, credeți-mă! Paul Everac a creat poezie cu acest rol. Argumentele mele vor fi cele scenice, și aș dori din toată inima să reușesc să vă conving, atunci, acolo, pe scenă“.

VIITORUL ROL

IRINA MAZANITIS

Irina Mazanitis a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale” în 1967. Repartizată la Teatrul Național din Cluj-Napoca, a debutat cu rolul Sașa din *Un Hamlet de provincie* de Cehov, debut care i-a deschis drumul către tipuri scenice de o anumită complexitate dramatică. Dintre rolurile acelei prime etape, spicuiș: Lady Windermere (*Evantaiul doamnei Windermere* de Oscar Wilde), Ilermia (*Visul unei nopți de vară* de Shakespeare), Valentine (*Călător fără bagaje* de Jean Anouilh), Euxinia (*Săptămîna patimilor* de Paul Anghel), Croitoreasa (*Rochia* de Romulus Vulpescu), Mița (*Hora domnițelor* de Radu Stanca), pentru care a fost distinsă cu premiul de interpretare la primul Festival al teatrului pentru tineret de la Piatra Neamț, în 1969.

Din 1971, numele Irinei Mazanitis poate fi întîlnit pe afișele Teatrului Giulești. Situîndu-se din ce în ce mai decis în primele rînduri ale tinerei generații de actori, a jucat Natalia (*Vassa Jeleznova* de Maxim Gorki), Isabella (*Măsură pentru măsură* de Shakespeare), Sofia (*Simbătă la Veritas* de M. R. Iacoban), Fata (*Răzbușnarea suferului* de

VIITORUL ROL

EMIL HOSSU

Repartizat, în 1965, la Teatrul Dramatic din Galați, Emil Hossu nu are de așteptat, ca atîția dintre actorii tineri, clipa confruntării cu marile partituri: talentul său e de îndată pus la încercare, într-unul dintre rolurile cele mai înduite ale tuturor timpurilor — Romeo. Ieșind, astfel, rapid, din anonim, se transferă la Teatrul Giulești, iar din 1968 se stabilește la Teatrul „Nottara”. Aici e distribuit destul de mult și de divers: Hippolit (*Fedra* de Racine), Beleaev (*O lună la țară* de Turgheniev), Longevin (*Cei șase de Robert Hossein*), Algernon (musicalul *Bună seara, domnule Wilde!* de Eugen Mircea), Buntu (*Sizwe Bansi a murit* de A. Fuggard), Laertes (*Hamlet*) și Hotspur (*Henric al IV-lea* de Shakespeare), Studentul (*Barbarii* de Maxim Gorki) etc.; cele mai semnificative, pentru afirmarea lui rămîn, însă, personajele din dramaturgia originală eîrora a avut norocul să le ofere primul chip scenic: „Ioniță” (*Petru Rareș*), Adam (*Paradisul*), Mihael (*Ultima cursă*), Andrei Dumșa (*Patima fără sîrșit*) de Horia Lovinescu; precum și Octav (*Ciuta* de V. I. Popa), Rafael (*Michelangelo* de Al. Kirîțescu), în montările Televiziunii.

Aerul de etern adolescent, un farmec aparte, aliaj de semeție și candoare, spontaneitatea și proșpețimea reacțiilor, indicînd un temperament artistic senin, bucuria jocului, trăită neascuns, fac din Emil Hossu o întruchipare modernă a ceea ce se definea altădată ca tipul junelui-prim. Dar actorul pare să dozezească a-și depăși condiția, străduindu-se să-și

modeleze cu migală calitățile; traversînd și perioade mai grele, cu răbdare, cu cinste profesională, disciplinat și sever cu sine însuși, el încearcă să-și cucerească un loc în „prima garnitură” a unui colectiv destul de numeros și nu prea omogen.

În stagiunea care bate la ușă, numele lui Emil Hossu apare pe afișul piesei *Rouă pe trotuare* de Dan Tărchilă și pe genericul filmului *Totul despre fotbal*.

„Niciodată nu vom sublinia îndeajuns ce înseamnă, pentru formarea unui actor tînăr, climatul de creație în care e plasat. În cei zece ani de activitate la Teatrul „Nottara”, am avut importante întîlniri artistice, desfășurate sub veghea atentă a directorului Horia Lovinescu (care, ca dramaturg, mi-a oferit și roluri în piesele sale); mi-au fost parteneri George Constantin, Gilda Marinescu, Ștefan Iordache, Ștefan Radof, Ion Dichiscanu, am lucrat în echipe dirijate de Dinu Cernescu, Sanda Manu, Dan Nasta, George Rafael, Lucian Giurchescu, iar în ultima vreme, de Dan Micu și Alexa Visarion. În asemenea împrejurări prielnice, am avut și șansa unor roluri deosebite între ele. Nu cred că greșesc, afirmînd că fac parte dintr-o generație de actori care se află — sau ar trebui să se afle — în plină maturitate; este o etapă în care fiecare pas, fiecare rol trebuie privit prin prisma evoluției profesionale, iar aceasta depinde de dialogul cu partitura și cu colaboratorii.

Cu piesa lui Dan Tărchilă, *Rouă pe trotuare*, mă aflu în fața unui text frumos, care tratează liric o temă gravă, cu semnificații politice. Sînt numai două personaje, investite cu o funcție simbolică: Ea și El. Într-o frumoasă noapte, cuplul rătăcește îndelung pe străzi, stînd de vorbă. E un ceas de flux sufletesc necenzurat, de comunicare integrală, dintre acelea care fac privilegiul adevăratelor iubiri. Un loc anume, încărcat de amintiri, îi prilejuiește eroului o confesiune patetică. Din punctul de vedere al structurii dramatice, este un pretext excelent pentru a interfera trecutul cu prezentul; evocînd evenimentele din 1918, lupta și jertfa clasei muncitoare, trăind, totodată, cu intensitate maximă, realitățile timpului nostru, El izbutește performanța de a încălzi, la flacăra propriei sale vieți, o pagină de istorie. Mi se pare că dramaturgul a găsit un timbru inedit; personajul e original și, în același timp, autentic. Ceea ce nu înseamnă că e lesne de realizat: montajul de planuri creează oarecare dificultăți interpretării; dar, tocmai asta constituie frumusețea lucrului la rol și mă atrage; după cum mă atrage și perspectiva de a colabora cu tînărul regizor Cristian Pepino. Partenera mea va fi Catrinel Paraschivescu. Sper să găsesc și eu tonul just, spre a izbuti să transmit publicului imaginea luminoasă care mi s-a impus încă de la prima lectură”.

Maria Marin